

Το Πανάγιον Πνεύμα «ΟΛΟΝ ΣΥΓΚΡΟΤΕΙ ΤΟΝ ΘΕΣΜΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ»

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Η μεγάλη εορτή της Πεντηκοστής και η Δευτέρα του Αγίου Πνεύματος αποτελούν έναν ακόμα σημαντικό εορτολογικό σταθμό του εκκλησιαστικού ενιαυτού, κατά τον οποίο προσκυνούμε τον Άγιο Τριαδικό Θεό, τον μόνο αληθινό Θεό και τιμούμε το Πανάγιο Πνεύμα, το Οποίο έχει τον πρωταγωνιστικό ρόλο στην μεγάλη αυτή Δεσποτική εορτή.

Η ευλογημένη κάθοδός Του, στο υπερώο της Ιερουσαλήμ, «εν τῷ συμπληροῦσθαι τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς», όπου ήταν συναγμένοι οι ἅγιοι Απόστολοι, «ἅπαντες ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτό», ἀνοίξε ένα νέο κεφάλαιο στην ιστορία του κόσμου.

Ἦρθε να αναδημιουργήσει τη σεσαθρωμένη δομή του πτωτικού κόσμου, να διαχύσει τους αστείρευτους ποταμούς των σωτήριων ἀκτιστων ἐνεργειῶν του Θεοῦ και να βάλλει σε νέα τροχιά την πορεία της ἀνθρωπότητος.

Να οδηγήσει «εις πάσαν την αλήθειαν» τους «καθημένους εν σκότει ... εν χώρα και σκιά θανάτου».

Να άρει την κατάρα της διασπάσεως των ανθρωπίνων κοινωνιών, την αιτία της διαχρονικής κακοδαιμονίας, ενώνοντας κάθε ανθρώπινο πρόσωπο και ολόκληρη την ανθρωπότητα σε ένα σώμα, το Σώμα του Χριστού, την Αγία Του Εκκλησία, καθότι, όπως τονίζει ο απόστολος Παύλος, χάρις στην παρουσία και το έργο του Παρακλητού, «νυν δε πολλά μεν μέλη, εν δε σώμα».

«Εις ενότητα πάντας εκάλεσε», ψάλλουμε θριαμβευτικά κατά την αγία εορτή, έχοντας τη βεβαιότητα ότι άλλος τρόπος ενότητας δεν υπάρχει, παρά μόνο η Εκκλησία, το μυστικό Σώμα του Λυτρωτή μας Χριστού, ούτε άλλος δρόμος σωτηρίας. Άλλωστε, η Αγία Πεντηκοστή θεωρείται ως η «γενέθλιος ημέρα της Εκκλησίας», αφού, με το εμπνευσμένο κήρυγμα του απ. Πέτρου, «άσμένως άποδεξάμενοι τόν λόγον αύτου έβαπίσθησαν, και προσετέθησαν τή ήμέρα εκείνη ψυχαί ώσει τρισχίλια», αποτελούντες τα πρώτα μέλη της Εκκλησίας των Ιεροσολύμων, τα πρώτα κύτταρα του μυστικού Σώματος του Χριστού.

Η Αγία μας Εκκλησία είναι, σύμφωνα με την βιβλική θεολογία, το σώμα του Χριστού και Αυτός η κεφαλή του σώματος (Εφεσ.5,23) και το Άγιο Πνεύμα είναι η ψυχή του εκκλησιαστικού σώματος.

Όπως στο φυσικό ανθρώπινο σώμα η ψυχή ζωοποιεί το σώμα, τι ίδιο και η παρουσία του Παρακλητού, ζωοποιεί την Εκκλησία, κάνει το εκκλησιαστικό σώμα εύρωστο, δυνατό και αθάνατο. Αυτό σημαίνει ότι τα μέλη του σώματος, οι πιστοί, ζούμε, μέσα στην Εκκλησία, χάρις στο ενοικούν σε Αυτή Πνεύμα του Θεού, την όντως ζωή. Μέσα σε αυτή υπάρχουμε, τρεφόμαστε με ουράνια τροφή (την Θεία Κοινωνία), χαριτωνόμαστε, αγιαζόμαστε, σωζόμαστε και θεωνόμαστε, αφού, «η αγάπη του Θεού εκκέχυται εν ταις καρδίαις ημών δια Πνεύματος Αγίου του δοθέντος ημίν».

Ο ιερός Χρυσόστομος τονίζει ότι το Άγιο Πνεύμα και Εκκλησία είναι ταυτόσημα, είναι οντολογικό γνώρισμα της Εκκλησίας η παρουσία του Αγίου Πνεύματος, το οποίο δημιουργεί μεταξύ των μελών θεϊκή συγγένεια, ανώτερη κάθε άλλης συγγενείας και ενότητας.

«Ο γαρ γέρων και ο νέος, ο πένης και ο πλούσιος, ο παις και ο έφηβος, η γυνή και ο ανήρ και πάσα ψυχή εν τι γίνεται και μάλλον ει σώμα εν ην. Ταύτης γαρ της συγγενείας πολλώ μείζων εκείνη και πλείων η ακρίβεια της ενώσεως».

Ο Απόστολος των Εθνών τονίζει κατηγορηματικά πως «ουδείς δύναται ειπείν Κύριον Ιησούν ει μη εν Πνεύματι Αγίω». Αυτό σημαίνει πως ο Θεός Παράκλητος είναι πλέον ο κύριος της Εκκλησίας και του κόσμου, μετά την Ανάληψη του Χριστού.

Αυτός μας κάνει γνωστό τον Λυτρωτή μας Ιησού Χριστό και ενεργοποιεί το σωτήριο έργο Του σε κάθε άνθρωπο, που θέλει να σωθεί, πάντα μέσα στην Εκκλησία και όχι εκτός αυτής.

Κατά συνέπεια, όχι μόνο η άρνηση του απολυτρωτικού έργου του Χριστού, αλλά και η άρνηση της συμμετοχής του Αγίου Πνεύματος στη λυτρωτική διαδικασία του κόσμου, αποτελεί πρωταρχική αιτία απώλειας της σωτηρίας πολλών.

Η παρουσία του Αγίου Πνεύματος στον κόσμο εκδηλώνεται ποικιλότροπα, με «διαιρέσεις χαρισμάτων», με «διαιρέσεις διακονιών», με «διαιρέσεις ενεργημάτων», με καρποφορία πνευματικών καρπών.

Κάθε αγαθό και δωρεά που δίνεται στους ανθρώπους είναι προϊόν του Αγίου Πνεύματος.

Σε κάθε άνθρωπο «δίδεται η φανέρωσις του Πνεύματος προς το συμφέρον» αυτού και για τούτο ψάλλει η Εκκλησία: «Πάντα χορηγεί το Πνεύμα το Άγιον, βρύει προφητείας, ιερέας τελειοί, αγραμμάτους σοφίαν εδίδαξε, αλιείς θεολόγους ανέδειξε, όλον συγκροτεί τον θεσμόν της Εκκλησίας».

Το Άγιο Πνεύμα μοιράζει χαρίσματα στους πιστούς τα οποία είναι χρήσιμα για τη σωτηρία τη δική τους, αλλά και για το σωστικό έργο της Εκκλησίας.

Σε άλλον «δίδεται λόγος σοφίας, άλλω δε λόγος γνώσεως κατά το αυτό Πνεύμα, ετέρω δε πίστις εν τω αυτώ Πνεύματι, άλλω δε χαρίσματα ιαμάτων εν τω αυτώ Πνεύματι, άλλω δε ενεργήματα δυνάμεων, άλλω δε προφητεία, άλλω δε διακρίσεις πνευμάτων, ετέρω δε γένη γλωσσών, άλλω δε ερμηνεία γλωσσών.

Πάντα δε ταύτα ενεργεί το εν και το αυτό Πνεύμα, διαιρούν ίδια εκάστω καθώς βούλεται».

Ο Μ. Βασίλειος σημειώνει: «Το Πνεύμα γίνεται επίσης κατανοητό ως όλον υπάρχον εις τα μέρη διά της διανομής των χαρισμάτων. Διότι αν και οι δωρεές και η χάρη που ο Θεός μας έχει δώσει μπορεί να διαφέρουν, είμαστε βεβαιοτάτα μέλη ο ένας του άλλου».

Το Άγιο Πνεύμα μοιράζει διακονίες στο λαό του Θεού, οι οποίες υπάρχουν για να

διακονούν καθολικά τις πνευματικές και υλικές ανάγκες του, εις τρόπον ώστε να ζει ο πιστός αποκλειστικά μέσα στην χάρη του Θεού και να μην έχει ανάγκη από τα «σκύβαλα» του κόσμου.

Η Εκκλησία του Θεού υπάρχει για να μεταλλάσσει ολοκληρωτικά και καθολικά τον άνθρωπο της αμαρτίας και της φθοράς, σε νέα αναγεννημένη και χαριτωμένη ύπαρξη.

Το «Πνεύμα το Άγιον έθετο επισκόπους ποιμαίνειν την Εκκλησίαν του Κυρίου και Θεού». Ακολούθως όρισε, «εν τη Εκκλησία πρώτον αποστόλους, δεύτερον προφήτας, τρίτον διδασκάλους, έπειτα δυνάμεις, είτα χαρίσματα ιαμάτων, αντιλήψεις, κυβερνήσεις, γένη γλωσσών».

Επίσης «έδωκε τους τους μεν αποστόλους, τους δε προφήτας, τους δε ευαγγελιστάς, τους δε ποιμένας και διδασκάλους, προς καταρτισμόν των αγίων εις έργον διακονίας, εις οικοδομήν του σώματος του Χριστού».

Ο Μέγας Βασίλειος εκφράζει αυτές τις έννοιες με τα ακόλουθα λόγια: «Δεν είναι σαφές και αναμφισβήτητο ότι η τάξις της Εκκλησίας διατηρείται διά του Αγίου Πνεύματος;

Διότι έδωσε στην Εκκλησία, λέει, πρώτον αποστόλους, δεύτερον προφήτας, τρίτον διδασκάλους, έπειτα δυνάμεις, είτα χαρίσματα ιαμάτων. [...] Αυτή η διευθέτηση και προικοδότηση των δωρεών έχει αποφασισθεί από το Πνεύμα», για τη διακονία του λαού του Θεού.

Το Άγιο Πνεύμα καρποφορεί στις καρδιές των πιστών υπέροχους και σπανίους πνευματικούς καρπούς, ως αποτέλεσμα επίπονης καλλιέργειας.

Ο θεόπνευστος απόστολος αφού αναφέρει τα βδελυρά έργα τη σαρκός, τα οποία είναι καρποί της αμαρτίας, παραθέτει στη συνέχεια του καρπούς του Πνεύματος, ως «αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, αγαθοσύνη, πίστις, πραότης, εγκράτεια».

Οι καρποί της σαρκός καταδεικνύουν τον άνθρωπο της πτώσεως, της αμαρτίας και της φθοράς, οι δε καρποί του Πνεύματος φανερώνουν, «ως πόλις επάνω όρους κειμένη», τον αναγεννημένο εν Χριστώ άνθρωπο της χάριτος και της σωτηρίας.

Ο Κύριος Ιησούς Χριστός μας είχε πει πως «εκ γαρ του καρπού το δένδρον γινώσκεται», έτσι και ο πνευματικός αναγεννημένος άνθρωπος ξεχωρίζει από τους καρπούς του Αγίου Πνεύματος, που είναι στολισμένος.

Το Άγιο Πνεύμα συνεχίζει το απολυτρωτικό έργο του Χριστού μας μετά την εις

ουρανούς Ανάληψή Του, σύμφωνα με την προαναγγελία του Κυρίου: «συμφέρει υμίν, ίνα εγώ απέλθω· εάν γάρ μη απέλθω, ο Παράκλητος ουκ ελεύσεται προς υμάς εάν δε πορευθώ, πέμψω αυτόν προς υμάς».

Για το δικό μας πνευματικό συμφέρον, για την διακονία της σωτηρίας μας στάλθηκε από το Θεό Πατέρα στον κόσμο, για να μείνει «εις τον αιώνα», να μας διδάσκει, να μας στηρίζει, να μας παρηγορεί και να μας περιφρουρεί από τα «πεπυρωμένα βέλη του Πονηρού».

Αυτός διαχέει τις άκτιστες δωρεές του Θεού στους ανθρώπους και ολόκληρη τη δημιουργία.

Αυτός είναι ο πραγματικός τελετουργός των Ιερών Μυστηρίων της Εκκλησίας μας, μέσω των οποίων οι πιστοί αγιαζόμαστε και σωζόμαστε.

Αυτός καθιστά τους λειτουργούς της Εκκλησίας μας κεχαριτωμένα όργανά Του, για την επιτέλεση του σωστικού έργου του λαού του Θεού.

Αυτός εμπνέει πνεύματα προφητείας και σοφίας. Αυτός μοιράζει χαρίσματα και πραγματοποιεί την υιοθεσία μας στο Θεό. Αυτός συγκροτεί όλον τον θεσμό της Εκκλησίας.

Αυτός διαφυλάσσει την Εκκλησία από τις επιβουλές των οργάνων της πλάνης και του ψεύδους, διότι η αίρεση και κάθε κακοδοξία είναι σπέρματα του διαβόλου και ως εκ τούτου, αποκόβει τον πλανεμένο από τη χάρη του Θεού και τον προσδένει στο άρμα της καταστροφής, καθότι η αίρεση είναι συνώνυμη με την απώλεια της σωτηρίας.

Οι άγιοι και θεοφόροι Πατέρες, προκειμένου να οριοθετήσουν την σώζουσα αλήθεια της Εκκλησίας, ζητούσαν τον φωτισμό του Αγίου Πνεύματος και αποφάινονταν: «έδοξε τω Αγίω Πνεύματι και ημίν», ό, τι μας έδειξε το Πνεύμα της Αληθείας, ορίζουμε ως αληθινή πίστη της Εκκλησίας, η οποία είναι συνώνυμη με τη σωτηρία!

Είναι απαραίτητο να αναφέρουμε πως, ο «απ' αρχής ανθρωποκτόνος» διάβολος, γνωρίζοντας το καταλυτικό έργο του Παρακλήτου στον κόσμο, έσπειρε και σπείρει πλάνες αμφισβήτησης του Θείου Προσώπου Του.

Και τούτο διότι, «Ποτέ δεν δύναται να εννοηθή ο Πατήρ χωρίς τον Υιόν», λέγει ο άγιος Γρηγόριος Νύσσης, «ούτε ο Υιός χωρίς το άγιον Πνεύμα».

Όπως είναι αδύνατον να ανέλθω κανείς εις τον Πατέρα, εάν δεν υψωθή δια του Υιού, κατ' αυτόν τον τρόπον είναι αδύνατον να είπη κανείς τον Ιησούν Κύριον,

παρά μόνον εν Πνεύματι Αγίω».

Πασχίζει να διασπάσει ακριβώς αυτή τη σχέση των Θείων Προσώπων της Τριαδικής Θεότητας και να προσβάλλει την σωτήρια πίστη των ανθρώπων.

Στην αρχή φάνηκαν οι αιρετικοί Μοναρχιανοί, στη συνέχεια οι Πνευματομάχοι.

Στους μέσους χρόνους ο αιρετικός Παπισμός υποβίβασε το Άγιο Πνεύμα με την φοβερή αίρεση του filioque και τους σύγχρονους χρόνους οι αντιτριαδικοί Προτεστάντες (π.χ. Μάρτυρες του Ιεχωβά, Μορμόνοι, κλπ), αρνούνται την προσωπική υπόσταση και θεότητά Του.

Φρικτή πλάνη έχει αναφανεί τελευταία στον κυκεώνα του Οικουμενισμού, η λεγομένη «Οικονομία του Πνεύματος», σύμφωνα με αυτή, το Άγιο Πνεύμα «ενεργοποιεί τη σωτηρία και εκτός της Εκκλησίας», ήτοι: στα σχίσματα, στις αιρέσεις και τις θρησκείες του κόσμου, παραβλέποντας την πίστη της Εκκλησίας «εκτός της Εκκλησίας δεν υπάρχει σωτηρία» (άγιος Κυπριανός Καρθαγένης) και ακυρώνοντας σαφέστατα το μοναδικό απολυτρωτικό έργο του Χριστού!

Η παρουσία λοιπόν του Κυρίου μας Παρακλήτου στην Εκκλησία είναι τόσο σημαντική ώστε «Ει μη Πνεύμα παρήν, ουκ αν συνέστη η Εκκλησία» τονίζει ο ιερός Χρυσόστομος.

Χάρις στην παρουσία Εκείνου βιώνουμε το μυστήριο της Βασιλείας του Θεού και γευόμαστε τις ακένωτες σωτήριες δωρεές Του.

«Είδομεν το φως το αληθινόν, ελάβομεν Πνεύμα επουράνιον, εύρομεν πίστιν αληθή, αδιαίρετον Τριάδα προσκυνούντες ἄυτη γαρ ημάς έσωσεν».

Δεν έχουμε άλλη ωφέλιμη και σωτήρια επιλογή από το να κλείνουμε γόνυ λατρείας και προσκυνήσεως προς Αυτόν και να Του ζητήσουμε έτι φωτισμό γνώσεως και ψυχοσωματική κάθαρση από κάθε ρύπο αμαρτίας, για να αξιωθούμε της σωτηρίας και να γίνουμε μέτοχοι της ουράνιας και ατέρμονης Βασιλείας των Ουρανών!

Πηγή: romfea.gr Λάμπρος Κ. Σκόντζος Θεολόγος - Καθηγητής